

ABRAHAME, ABRAHAME!

2. nedjelja korizme, B

Tko bi mogao pomisliti da razumje čovjeka, život, svijet, odnos Boga i čovjeka! Samo glup čovjek si to može umišljati. Malo je toga što mi znamo i razumijemo, a kad je u pitanju naš odnos prema Bogu, a još više odnos Boga prema nama, onda samo možemo vjerovati Božjoj riječi i njegovoj ljubavi. Upravo u tom smislu Abraham je bio mudar čovjek. Uzor svakoga vjernika. Praotac naše vjere. On je, naravno, bio svjestan toga kako puno toga ne razumje. Dosita, kako bi i razumio! U današnjem prvom čitanju iz Knjige postanka odvija se cijela drama. Evo što mu govori Abrahamu: „*Uzmi svoga sina, jedinca svoga Izaka koga ljubiš i pođi u krajinu Moriju pa ga ondje prinesi kao žrtvu paljenicu na brdu koje ću ti pokazati.*“

Upravo tako! Toliko je želio sina nasljednika i Bog mu ga je dao i to u trenutku kada bi po ljudsku trebalo izgubiti svaku nadu. I taj je sin, plod Božjeg obećanja, Izak, „*Dijete smješka*“ sada najedanput trebao biti žrtvovan, ubijen rukom vlastitog oca. Sam je Božji poziv bio muka. Jesmo li osjetili stupnjevanje? Glas veli: *Uzmi svoga sina* (kako to boli!), *jedinca svoga Izaka* (zar baš njega, jedinca?), *koga ljubiš* (volim ga više nego svoje oči!), *pa ga prinesi* (Bože, što će ti život nevinog djeteta? Zašto ne uzmeš mene?) Ali to nije sve. Kao da Abrahamu srce nije dovoljno krvarilo: u dijelu koje današnje čitanje ispušta dječak Izak, ne znajući što se sprema, prostodušnošću djeteta pita oca: „*Evo kremenata i drva, ali gdje je janje za žrtvu paljenicu?*“ Kako Abrahamu srce ne bi krvarilo? Može li se zamisliti veća muka od ove? Pored svega toga Abraham doista ima dar vjere i govori: „*Bog će već providjeti janje za žrtvu paljenicu, sine moj!*“

Uživimo se malo u to. Čemu se to? Zašto je Bog dao da se Izak rodi, kad ga uzima s ovoga svijeta? Tko bi to mogao objasniti? Nitko. Ni Abraham. Ostaje samo gola vjera: „*Gospod dao, Gospod oduzeo, blagoslovljeno ime Gospodnje,*“ rekao bi Job. I doista, dok bi drugi očajavali ili uzdignuli šaku prema nebu, Abraham je vjerovao. „*U nadi protiv svake nade povjerala Abraham.*“

Ovo doista izgleda veoma dramatično. Nije za one sa slabim srcem. Predočimo si malo dramatičnost ovog posljednjeg prizora. Kad je već Abraham podigao žrtvenik, naslagao drva, svezao svoga sina, stavio ga na žrtvenik, uzeo nož i podigao ruku da ga zakolje onda (tek onda!), začu se glas: „*Abrahame! Abrahame! Ne spuštaj ruku na dječaka!*“

Evi, tu smo! Nakon bitke, svi su generali. Za svoju izvanrednu vjeru Bog mu daje izvanredno obećanje: „*Svi će se narodi zemlje blagoslivljati tvojim potomstvom.*“ Stvarno, „*neistraživi su putovi Gospodnji!*“ Čovjek se doista nađe pred zidom (ne samo ovih godina kad su nas pritiskale ratne strahote i prognaničke nesreće), ali doista se i mi nađemo koji puta s mnoštvom upitnika, životnih muka i neobjašnjivih stvari. Zašto mi se dijete moralo razboljeti? Zašto sam morao pasti na ispitu? Zašto sam upao u takvu bolest? Zašto sam morao i ja „prolupati“? Rekli bismo: Bog nas dovede pred zid, pred mrak, pred neobjašnjivost, da bi nam se mogao smilovati, da bi se „svi narodi mogli blagoslivljati našim potomstvom“. Pred Bogom ni jedina muka nije bila uzaludna: od jedne naše neprospavane noći pa sve do Kristove muke na križu. Ne bojmo se! Njegov izbaviteljski glas stiže u pravi čas. Zvonko Pažin